

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců
Lubomíra Majerčíka a Mariana Kokeše ve věci

žalobkyně: **Krobelus s.r.o.**, IČO: 262 66 245
sídlem Masarykova 118, 664 42 Modřice
zastoupená Mgr. Tomášem Rašovským, advokátem
sídlem Kotlářská 989/51a, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Květná 504/15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, č. j. SZPI/AD722-78/2018.

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podle správních orgánů, rozhodujících v dané věci již podruhé, naplnila skutkovou podstatu přestupku spočívajícího v porušení povinnosti stanovené předpisy Evropské unie upravující označování moštových odrůd. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 1 350 000 Kč. Ve správní žalobě žalobkyně namítá zejména, že správní orgány neuplatnily

liberační princip, nesprávným způsobem přistoupily k zásadě absorpce a neměly jí uložit pokutu, respektive měly uložit pokutu v jiné výši.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorát v Brně (dále „správní orgán prvního stupně“), ze dne 18. 11. 2021, č. j. SZPI/AD722-78/2018, byla žalobkyně shledána vinnou ze šesti přestupků spočívajících v tom, že uváděla ve dnech od 2. 3. 2015 do 8. 8. 2016 do oběhu šarže vína označovaného jako „Dornfelder, původ Rakousko“. Protože však nebyly splněny požadavky

- čl. 62 odst. 1 písm. d) a čl. 63 nařízení Komise (ES) č. 607/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů, ve znění platném a účinném ke dni spáchání přestupku, a
- čl. 120 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007,

naplnila žalobkyně skutkovou podstatu přestupku podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), ve znění platném a účinném ke dni spáchání přestupků. Konkrétně žalobkyně porušila povinnost stanovenou předpisy Evropské unie upravující označování moštových odrůd. Podstatou jednání žalobkyně bylo uvádění do oběhu vína (268 250 litrů) s označením „Dornfelder, původ Rakousko“, ačkoliv v předchozích pěti letech nebylo žádné rakouské víno s takovýmto označením certifikováno.

3. Za toto jednání byla žalobkyni uložena úhrnná pokuta ve výši 1 350 000 Kč podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „přestupkový zákon“), a § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění platném a účinném ke dni spáchání přestupků. Při stanovení výměry pokuty správní orgán přihlédl mj. k tomu, že v souběhu s projednávanými šesti přestupky byly spáchány také dva přestupky dne 21. 2. 2017 a 18. 3. 2017, o nichž bylo rozhodnuto příkazem ze dne 31. 8. 2017, č. j. SZPI/AJ768-7/2017, udělujícím žalobkyni pokutu ve výši 10 000 Kč. Tuto částku žalovaný odečetl při „doměřování“ pokuty ve výši 1 350 000 Kč. Protože o těchto přestupcích mohlo být vedeno společné řízení, uplatnil žalovaný absorpční zásadu.
4. Napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a potvrdil výše uvedené rozhodnutí.
5. Obě rozhodnutí byla přijata poté, co zdejší soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2021, č. j. 29 A 169/2018-132 (dále „rozsudek 2021“), zrušil rozhodnutí žalovaného z roku 2018, potvrzující spáchání stejného (jednoho pokračujícího) přestupku žalobkyní s uloženou pokutou ve výši 1 830 000 Kč. V podrobnostech o skutkových okolnostech lze odkázat na tento rozsudek. Po právní stránce zdejší soud nevyhověl žalobčině námitce o splnění liberačních důvodů. Na druhou stranu označil rozhodnutí správních orgánů za částečně nepřezkoumatelné co do závěrů ohledně zániku odpovědnosti za přestupek a běhu promlčecí doby. Konkrétně

upozornil, že z rozhodnutí není patrné, zda naplňovalo přestupkové jednání znaky pokračujícího deliktu (přestupku), nebo zda se jednalo o více přestupků. S tím souvisí i otázka běhu promlčecích dob a zániku odpovědnosti žalobkyně.

III. Argumentace žalobkyně

6. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhla krajskému soudu, aby zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně i II. stupně pro nezákonnost.
7. Žalobkyně žalovanému opět vytýká, že nepřihlédl k její argumentaci o liberačních důvodech. Domnívá se, že naplnila podmínky § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, dle nichž platilo, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Krajský soud v rozsudku 2021 uzavřel, že se jednalo o neznalost komunitárního práva, kterou měla žalobkyně mít. S tím však žalobkyně nesouhlasí. Jednalo se o znalost rakouských právních předpisů, na něž komunitární právo přímo neodkazuje a které nejsou běžně dostupné. Na znalost těchto předpisů nelze vztáhnout povinnost vynaložit veškeré úsilí, aby se mohlo jednat o liberační důvody. Žalobkyně předmětné víno nakupovala od tuzemských dodavatelů, jeho označení neměnila, z odebraných vzorků nebylo možné zjistit původ vína, pouze jeho odrůdu. Neměla ani důvod přezkoumávat označení a původ dodaného zboží. Proto vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné po ní žádat.
8. Dále žalobkyně spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v nesprávném a účelovém aplikování absorpční zásady. Žalovaný vyšel z toho, že o dvou dalších přestupcích z roku 2017 mohlo být vedeno společné řízení, proto může uplatnit absorpční zásadu. Žalobkyně však namítá, že společné řízení být vedeno nemohlo, neboť řízení o přestupcích, které jsou předmětem napadeného rozhodnutí, bylo zahájeno až dne 28. 2. 2018. Navíc pokud žalovaný společné řízení o všech zmíněných přestupcích nevedl, nelze tuto vadu zhojit tím, že správní orgán k této skutečnosti přihlédně při stanovení výše pokuty. Z napadeného rozhodnutí ani nevyplývá, jak byla absorpční zásada použita.
9. Závěrem žalobkyně kritizuje odůvodnění uložené pokuty, kterou označuje za likvidační. Z rozhodnutí není zřejmé, jak k její výši žalovaný dospěl, jakými logickými úvahami se řídil. Žalovaný se však nemohl opírat pouze o tržby žalobkyně, protože ty nejsou dostatečným ukazatelem o likviditě peněžních prostředků společnosti. Dále žalobkyně uvedla, že spotřebitel nebyl nepravdivě informován o produktu, který mu byl nabízen, neboť se skutečně jednalo o odrůdu Dornfelder. Skutečnost, že víno nebylo původem z Rakouska, není pro drtivou většinu spotřebitelů kupujících sudové víno žádnou újmu, protože vybírají převážně podle odrůdy. Správní orgán dospěl k závěru, že se jednalo o osm přestupků, přičemž již za dva přestupky byla pokuta pravomocně uložena, což nelze zohlednit při stanovení výše pokuty.

IV. Argumentace žalovaného a replika žalobkyně

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal předně na rozsudek 2021, který se už s argumentem naplnění liberačních důvodů vypořádal. S těmito závěry se žalovaný ztotožňuje. K aplikaci absorpční zásady uvádí, že se touto otázkou už důkladně zabýval v napadeném rozhodnutí. Druhé řízení o dvou přestupcích bylo zahájeno dne 5. 9. 2017 a protože nyní projednávané správní řízení se věnuje skutkům spáchaným v období do 8. 8. 2016, mohlo o nich být vedeno jedno společné řízení. V této souvislosti žalovaný poukázal na § 88 přestupkového

zákona a judikaturu Nejvyššího správního soudu, z nichž dovozuje možnost uplatnění absorpční zásady i při nevedení společného řízení, což dopadá i na projednávanou věc. V závěru se žalovaný vyslovil i k výši uložené pokuty. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a vysvětlil, že vycházel z veřejně dostupných dokumentů, neboť žalovaný na jeho výzvu k doložení majetkových poměrů nic nezaslal. Správní orgán prvního stupně posoudil okamžitou likviditu firmy a další ekonomické údaje a dospěl k závěru, že by se žalovaný zaplacením pokuty neměl dostat do platební neschopnosti. Ani v rámci odvolání nepředložila žalobkyně žádné podklady dokládající možný likvidační charakter pokuty.

11. Ve své replice žalobkyně tvrdí, že zdejší soud se ve svém předchozím rozhodnutí nezabýval otázkou znalosti rakouského práva ve vztahu k povinnosti vynaložit veškeré úsilí. K uplatnění absorpční zásady nesouhlasí s tak rozšiřujícím výkladem, jaký predestirá žalovaný. K výši uložené pokuty zdůrazňuje, že z ekonomického hlediska spotřebitel nebyl poškozen, neboť zakoupil víno Dornfelder. Žalobkyně se nemohla dopustit vady v označování, protože víno označila tak, jak jej označil dodavatel, což nemůže být vykládáno k její tíži. Ekonomické údaje sesbírané žalovaným nemohou být dostatečným podkladem pro to, aby mohlo být zjištěno, zda je uložená pokuta pro žalobkyni likvidační, nebo zda je schopna ji uhradit.

V. Hodnocení věci soudem

12. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání. Přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **je důvodná**.

V. 1 Právní rámec

13. Zákon o vinohradnictví a vinařství upravoval možnost liberace ve znění účinném do 31. 3. 2017:

§ 40 Společná ustanovení

(1) Právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.

14. Přestupový zákon upravuje zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek:

§ 21 Zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek

(1) Právnícká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.

15. Přestupkový zákon upravuje společné řízení:

§ 88 Společné řízení

(1) Pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení. ...

(3) Ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.

16. Přestupový zákon upravuje určení druhu a výměry správního trestu:

§ 37 Určení druhu a výměry správního trestu

Při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména ...

b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení,

V. 2 Právní posouzení

17. Žalobkyně vystavěla svou argumentaci na třech hlavních žalobních bodech. Otázkou liberačních důvodů se zdejší soud již zabýval v rozsudku 2021. Problematické uplatnění zásady absorpce žalobkyně vznesla poprvé, byť žalovaná konstruovala výši pokuty obdobným způsobem jako v předchozím řízení. Otázkou výše uložené pokuty se rozsudek 2021 pro předčasnost nezabýval.

V. 2 A Možnost liberace

18. Krajský soud již projednával otázku naplnění liberačních důvodů v předchozím soudním řízení. V rozsudku 2021 dospěl k závěru, že žalobkyně obchodovala s vínem, jež mělo svůj původ mimo území ČR, ale zároveň bylo původem z členské země EU. Participovala tak na intrakomunitárním trhu s vínem, který podléhá jak národní, tak i evropské regulaci. Skutečnost, že je při obchodu s vínem povinna dodržovat zároveň komunitární právo jasně plyne ze zákona o vinohradnictví a vinařství a jeho nerespektování je sankcionováno dle vnitrostátního práva. Zásada neznalost zákona neomlouvá, se netýkala výlučně neznalosti rakouského práva, nýbrž primárně směřovala do znalosti práva komunitárního a náležitostí certifikace vína. Od obchodníka s vínem lze očekávat znalost právní úpravy a schopnost ověřit si, zda je jím prodávané víno obchodovatelné s ohledem na procesy certifikace moštových odrůd v jednotlivých členských zemích EU. Rozsudek 2021 uzavírá, že žalobkyně nijak neprokázala, že by vyvinula jakékoliv úsilí k ověření toho, zda lze do oběhu uvádět vína označená moštovou odrůdou Dornfelder se zemí původu Rakousko. Žalovaný na tyto závěry nyní odkázal.
19. Jak žalovaný upozorňuje, liberačními důvody se zdejší soud již zabýval a nijak úvahy žalovaného nezpochybnil. Soud upozorňuje, že to nezakládá překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tato překážka vzniká pouze v případě totožnosti předmětu řízení, tj. pokud nový návrh směřuje proti totožnému správnímu rozhodnutí. V nynější věci žalobkyně napadá jiné rozhodnutí, které bylo vydáno poté, kdy bylo původní rozhodnutí zdejším soudem zrušeno.
20. Dříve vyslovený právní názor zdejšího soudu je relevantní z jiného důvodu. V případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů je správní soudnictví vybudováno na kasačním principu spojeném se závazností právního názoru vysloveného soudy. Tato kasační závaznost se uplatňuje v rozsahu rozhodování konkrétní věci (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018 – 50, bod 32). Kasační závaznost vysloveného právního názoru je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek. Jak totiž v této souvislosti judikuje i Ústavní soud, „v jednotlivých případech je konečnost sporu nepostradatelným znakem spravedlivého procesu“ [nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), bod 58]. Správní orgán tedy je při vydávání nového rozhodnutí vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Je-li správní orgán při vydávání nového rozhodnutí kasačně vázán právním názorem vysloveným při zrušení původního

rozhodnutí, musí se kasační závaznost uplatnit i ve vztahu ke krajskému soudu při přezkumu nového rozhodnutí. (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021 – 50, č. 4321/2022 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023-72). Výjimku představují pouze situace, kdy došlo v mezidobí ke změně podstatných skutkových či právních okolností.

21. K takové podstatné změně ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu nedošlo, žalovaný se logicky opíral o stejná právní východiska. Žalobkyně nyní uplatňuje obdobnou námitku, pouze více zdůraznila nezbytnost znalosti rakouského práva. I k této otázce se rozsudek 2021 vyslovil. Zdejší soud proto nespatřuje důvody k vymezení se proti svému dříve vyslovenému právnímu názoru k absenci liberačních důvodů.

V. 2 B Společné řízení a zásada absorpce

22. Dále si musí soud zodpovědět otázku, jestli mohlo být vedeno společné řízení o dvou přestupcích žalobkyně (správní řízení vedené pod č. j. SZPI/AJ768-7/2017) a v nynější věci projednávaných dalších šesti přestupcích žalobkyně (správní řízení vedené pod č. j. SZPI/AD722-78/2018). S tím souvisí otázka, zda nevedení společného řízení představuje vadu řízení. A konečně otázka nakolik se možnost vedení společného řízení mohla či měla promítnout do ukládání sankce.
23. Žalovaná v návaznosti na rozsudek 2021 dospěla k závěru, že jednání žalobkyně nepředstavovalo jeden pokračující přestupek, ale souběh šesti přestupků. Protože o nich a dvou dalších přestupcích z roku 2017 mohlo být vedeno společné řízení, v souladu s absorpční zásadou žalovaná zohlednila uložené pokuty za dřívější přestupky při ukládání sankce v nyní projednávané věci. Žalobkyně označila tento výklad za rozšiřující. Společné řízení o těchto osmi přestupcích být vedeno nemohlo, neboť řízení o přestupcích, které jsou předmětem napadeného rozhodnutí, bylo zahájeno až dne 28. 2. 2018. Pokud žalovaný společné řízení o všech zmíněných přestupcích nevedl, nemohl tuto vadu zhojit tím, že danou skutečnost zohlední při stanovení výše pokuty.
24. Soud sdílí závěr žalovaného, že o nyní projednávaných šesti přestupcích a o dřívějších dvou přestupcích mohlo být vedeno společné řízení. Pro vedení společného řízení představuje omezení dle § 88 odst. 3 přestupkového zákona to, že všechny přestupky musely být spáchány do zahájení řízení. Tak tomu také bylo v projednávané věci. Z této perspektivy je skutečně relevantní termín zahájení správního řízení dne 28. 2. 2018 k nynějším šesti přestupkům, na což upozorňuje žalobkyně. Vede ale k závěru o přípustnosti vedení společného řízení, nikoli o jeho nepřípustnosti.
25. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích by nemuselo *prima facie* způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků (rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, č. 2248/2011 Sb. NSS). Tento rozsudek vychází z předchozí právní úpravy (zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích), jeho závěry jsou ale přenositelné i na novou právní úpravu. To plyne jednak z obsahové podobnosti příslušných ustanovení, jednak z nejnovější rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, jež na tomto judikátu nadále staví (rozsudek ze dne 25. 7. 2024, č. j. 8 As 174/2023-34).

26. Dílčí závěr zdejšího soudu tedy je, že společné řízení o všech osmi přestupcích bylo možné vést. Nezahrnutí všech těchto přestupků do společného řízení současně nelze nutně považovat za vadu. Bylo povinností žalovaného v souladu s aplikací absorpční zásady individualizovaně přihlídnout k pokutám již uloženým za sbíhající se přestupky v jiném správním řízení (viz výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2024, č. j. 8 As 174/2023-34, bod 15). Tato povinnost správním orgánům plyne přímo z přestupkového zákona pro případ nevedení společného řízení, ač pro to byly splněny zákonné podmínky [§ 37 písm. b), § 43 odst. 1 či § 76 odst. 5 písm. a) přestupkového zákona]. Protože žalovaný při ukládání pokuty v projednávané věci zohlednil i sankci dříve uloženou ve správním řízení vedeném pod č. j. SZPI/AJ768-7/2017, dostal své povinnosti v souladu se zásadou absorpce. Jednal tím navíc také ve prospěch žalobkyně. Žalovanému ani nelze vyčíst, jakým způsobem tuto zásadu použil. Napadené rozhodnutí související úvahy adekvátním způsobem vysvětluje na stranách 20-22.

V. 2 C Výše uložené pokuty

27. Závěrem žalobkyně poukazuje na likvidační charakter uložené pokuty a nedostatečné odůvodnění její výše.
28. Napadené rozhodnutí podrobně rozebírá stanovení pokuty na str. 22-31. Předně si všímá, že bylo třeba postupovat podle přestupkového zákona, který byl pro žalobkyni výhodnější, než dosavadní úprava ukládání sankcí, neboť byl podrobnější.
29. Žalovaný se dále zabýval možností upuštění od uložené pokuty nejdříve ve smyslu § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, rovněž možností upuštění od uložení sankce podle § 43 přestupkového zákona. Nebyly však podle něj pro takovýto postup splněny podmínky. Napadené rozhodnutí se dále detailně zabývalo jednotlivými složkami povahy a závažnosti přestupku, jak jsou vymezeny v § 38 přestupkového zákona. Tyto aspekty hodnotil správní orgán ve prospěch i v neprospěch žalobkyně, posuzoval přitěžující i polehčující okolnosti. Uzavřel, že uváděním do oběhu velmi vysokého množství (268 250 litrů) nesprávně označeného vinařského produktu došlo k distribuci v konečné fázi i spotřebitelům, a tím pádem k ohrožení zájmu velmi vysokého množství subjektů na pravdivém informování o klíčových vlastnostech a znacích tohoto produktu. Pokutu shledal vysokou, nicméně odůvodněnou mírou závažnosti protiprávního jednání a plnicí represivní i preventivní funkci.
30. Co se týče likvidačního dopadu pokuty, správní orgány braly ohled na majetkové poměry žalobkyně. Protože nereagovala na výzvu k doložení podkladů, vyšel žalovaný z veřejně dostupné databáze Sbírky listin v obchodním rejstříku. Postupoval přitom s výslovným odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Zdůraznil, že žalobkyně ani v rámci odvolání nepředložila další podklady dokládající možný likvidační charakter ukládané pokuty a nezpochybnila analýzu jejích majetkových poměrů provedenou správním orgánem prvního stupně. Uvedl dále, že pokud částka uložené pokuty nepřesahuje 10 % z vykazovaných ročních výnosů, nebývá považována za likvidační. Je sice zřejmé, že žalobkyně není schopna krýt krátkodobé závazky pouze z likvidního majetku v podobě krátkodobých pohledávek a finančního majetku. Z pohledu tržeb nicméně nemá uložená pokuta pro ni likvidační charakter, neboť nedosahuje ani 1 % vykazovaných ročních výnosů. Proto by se neměla žalobkyně zaplacením pokuty dostat do platební neschopnosti. Soud si dále všímá, že podle § 17f písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., zákon o potravinách a tabákových výrobcích a o

změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění platném a účinném ke dni spáchání přestupků, byla maximální sazba za správní delikt (správní řízení vedené pod č. j. SZPI/AJ768-7/2017) 50 000 000 Kč, uložená pokuta se tedy pohybuje na spodní hranici výměry.

31. I v rámci správní žaloby nebyla argumentace žalobkyně k tomuto bodu důslednější. Žalobkyně předeslala, že spotřebitel sudového vína si vybírá převážně podle odrůdy, nikoliv podle původu. Proto žalobkyně nemohl získat neadekvátní výhodu na trhu a nebylo porušeno právo spotřebitele na pravdivé informace. Podle soudu je však dané tvrzení o preferencích spotřebitelů spekulativní a nijak nevyvrací skutečnost, že spotřebiteli byla předložena nepravdivá informace o označení vína.
32. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný nemohl opírat při vyměřování pokuty pouze o tržby žalobkyně, protože ty nejsou dostatečným ukazatelem o likviditě peněžních prostředků společnosti. K tomu soud dodává, že ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla správním orgánem prvního stupně vyzvána k doložení svých majetkových poměrů, což neučinila. Stejně tak nevyužila příležitost uvést v rámci odvolání náležitá data, o jaká by se mohl správní orgán opírat při ukládání trestu. Za této situace správní orgány vycházely z okamžité likvidity firmy, výše tržeb, z vykazovaných ročních výnosů a dalších mikroekonomických ukazatelů a dospěly k závěru, že by se žalovaný zaplacením pokuty neměl dostat do platební neschopnosti. Dne 10. 3. 2022 správní orgán prvního stupně vyhověl žádosti žalobkyně a povolil jí rozložení úhrady pokuty na splátky. Ani v rámci správní žaloby nepředložila žalobkyně bližší podklady dokládající možný likvidační charakter pokuty.
33. Při určení výše sankce i v meritu se žalobkyně opakovaně hájila tím, že pouze přebírala označení vína tak, jak ho na faktuře označili dodavatelé. Ve vztahu k této otázce je potřeba odkázat na rozsudek 2021. V něm zdejší soud shledal, že jak § 20 přestupkového zákona, tak § 39 zákona o vinohradnictví a vinařství stanovuje odpovědnost objektivní, tedy za výsledek. Správní orgány tedy nebyly povinny zkoumat zavinění. Odpovědnost spočívala na subjektu, který uváděl na trh produkty s nesprávným označením. Přesto správní orgány přihlédly ke skutečnosti, že žalobkyně převzala označení od dodavatelů jako vypovídající v její prospěch co do způsobu spáchání přestupků. Pokud spatřuje žalobkyně odpovědnost za nesprávné označení dodaného produktu na straně jejích dodavatelů, právní řád jí nabízí různé možnosti, jak se domáhat případné kompenzace.
34. Na základě výše řečeného soud uzavírá, že žalovaný se důkladně zabýval jednotlivými podmínkami upravujícími ukládání sankce za přestupky, vycházel přitom z přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu a zohlednil individuální okolnosti žalobkyně.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud proto dospěl k závěru, že je nutno žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout, neboť není důvodná.
36. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, jenž ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho

běžné administrativní činnosti nevznikly, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS), proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. srpna 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu

č.j. 29 A 30/2022-86

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl předsedou senátu Mgr. Milanem Procházkou ve věci

žalobců: **Krobelus s.r.o.**, IČO: 262 66 245
sídlem Masarykova 118, 664 42 Modřice
zastoupená Mgr. Tomášem Rašovským, advokátem
sídlem Kotlářská 989/51a, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Květná 504/15, 603 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, č. j. SZPI/AD722-78/2018.

takto:

Bod 12. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2024, č. j. 29 A 30/2022-81, ve znění: „*Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání. Přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba je důvodná.*“ **se opravuje** tak, že správně zní: „*Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání. Přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba není důvodná.*“

Odůvodnění:

37. Krajský soud v Brně vynesl dne 14. 8. 2024 rozsudek, č. j. 29 A 30/2022-81, kterým zamítl žalobu žalobkyně. Po jeho vydání krajský soud zjistil (k podání žalovaného), že v rozsudku došlo ke zjevné nesprávnosti. V bodě 12. odůvodnění neodpovídá text výroku I. rozsudku, přičemž celý rozsudek je zjevně formulován jako zamítavý.

38. Dle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a v počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.
39. S ohledem na skutečnost, že v bodě 12 došlo ke zjevné nesprávnosti, rozhodl soud podle § 55 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 54 odst. 4 s. ř. s. tak, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Na základě § 106 odst. 2 s. ř. s. běží od doručení opravného usnesení znovu lhůta pro podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2024, č. j. 29 A 30/2022-81.

Brno 16. srpna 2024

Mgr. Milan Procházka v.r.
předseda senátu